

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 31 tetor 2016
Nr. ref.:RK988/16

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI42/16

Parashtrues

Valdet Sutaj

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktvendimit të Gjykatës Supreme të
Kosovës, Rev. nr. 201/2015, të 8 shtatorit 2015**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Valdet Sutaj (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës) nga Deçani, i përfaqësuar nga Gazmend Nushi, avokat nga Prishtina.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Rev. nr. 201/2015, të 8 shtatorit 2015, në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës së Qarkut në Pejë, Ac. nr. 277/2008, të 12 prillit 2010, Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Deçan, C. nr. 227/07, të 1 prillit 2008.
3. Vendimi i Gjykatës Supreme i është dorëzuar parashtruesit të kërkesës më 29 tetor 2015.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së vendimeve të kontestuara të gjykatave të rregullta, me pretendimin se parashtruesit të kërkesës i është cenuar e drejta në pronë, siç garantohet me nenin 46 [Mbrotjtja e Pronës] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: Konventa).
5. Parashtruesi i kërkesës po ashtu në substancë ngre pretendime për shkeljen e të drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, por pa iu referuar ndonjë dispozite kushtetuese në veçanti.

Baza juridike

6. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në nenin 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

7. Më 26 shkurt 2016, parashtruesi me anë të postës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
8. Më 14 mars 2016, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Altay Suroy gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Snezhana Botusharova, Bekim Sejdiu dhe Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
9. Më 17 maj 2016, Gjykata njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe nga një kopje e kërkesës iu dërgua Gjykatës Supreme dhe Gjykatës Themelore të Pejës - Dega në Deçan.
10. Më 17 maj 2016, Gjykata kërkoi nga parashtruesi i kërkesës dhe nga Gjykata Themelore në Pejë - Dega në Deçan që të dorëzojnë dëshmi (fletëkthesë), që tregon ditën e pranimit të vendimit të kontestuar të Gjykatës Supreme nga parashtruesi i kërkesës.
11. Më 12 korrik 2016, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

12. Nga dokumentet e përfshira në kërkesë rezulton se gjatë periudhës 2004 deri 2007, parashtruesi i kërkesës dhe kompania “Compacttherm AG” me seli në Zvicër, kishin lidhur 32 kontrata huadhënie. Kompania “Compacttherm AG” i kishte huazuar parashtruesit të kërkesës në vazhdimësi shuma të ndryshme të parave me kamatë të ndryshme, ku shuma e përgjithshme e këtyre ka qenë 1.357.321 €.
13. Më 23 gusht 2007, parashtruesi ia kishte shitur kompanisë “Compacttherm AG” hotelin e vet “Rio De Janiero” në shumë prej 1.000.000 CHF për shkak të moskthimit të borxhit sipas kushteve të parapara me kontratë. Për pjesën tjetër të borxhit parashtruesi ishte obliguar ta kthejë me punë. Mirëpo, kjo kontratë nuk u realizua dhe ekzekutua.
14. Ndërkohë, kompania “Compacttherm AG” kishte paraqitur kërkesëpadi në Gjykatën Komunale në Deçan për kthim të borxhit, bazuar në kushtet e parapara në kontratat e lidhura ndërmjet tyre dhe parashtruesit të kërkesës.
15. Më 1 prill 2008, Gjykata Komunale në Deçan, me Aktgjykimin C. nr. 227/07, aprovoi kërkesëpadinë e kompanisë “Compacttherm AG” si tërësisht të bazuar dhe vërtetoi në bazë të provave të administruara, se midis parashtruesit dhe kompanisë janë krijuar marrëdhënie juridike të detyrueshme. Gjykata Komunale ndër të tjera, kishte arsyetuar se Kompania “Compacttherm AG” kishte përmbushur detyrimet e saj kurse parashtruesi jo, se parashtruesi është i detyruar që ta paguajë borxhin e huazuar. Gjykata Komunale, po ashtu, kishte vënë masat e përkohshme ndaj hotelit të parashtruesit deri në përfundim të procedurës civile.
16. Parashtruesi paraqiti ankesë në Gjykatën e Qarkut në Pejë duke pretenduar shkelje të ligjit procedural, vërtetim të gabuar të gjendjes faktike dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale.
17. Më 12 prill 2010, Gjykata e Qarkut në Pejë me Aktgjykimin, Ac. nr. 277/08 refuzoi të pabazuar ankesën e parashtruesit dhe vërtetoi aktgjykimin e goditur të Gjykatës Komunale. Gjykata e Qarkut ndryshoi aktgjykimin e Gjykatës Komunale vetëm për pjesën që i përket kamatës.
18. Më 15 qershor 2012, Gjykata Komunale në Deçan, me Aktvendimin E. nr. 251/2010 kishte lejuar përmbarimin e aktgjykimit të lartpërmendur të Gjykatës Komunale në Deçan. Paluajtshmëria e parashtruesit i ishte shitur kompanisë “Compacttherm AG” dhe kështu është përmbushur shuma e borxhit të tërësishëm.
19. Parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesë për revizion në Gjykatën Supreme për shkak të shkeljes thelbësore të ligjit procedural dhe zbatimit të gabuar të së drejtës materiale. Parashtruesi i kërkesës kryesisht u ankua se: (i) Gjykata Komunale nuk kishte kompetencë territoriale, (ii) gjykatat e instancave më të ulëta kanë luajtur ekspertin në konvertimin e frangave zvicerane në euro, (iii)

gjykatat kishin tejkaluar objektin e kërkesëpadisë dhe (iv) kontratat janë të stimuluar e të pavlefshme.

20. Më 8 shtator 2015, Gjykata Supreme me Aktgjykimin, Rev. nr. 201/2015 refuzoi të pabazuar kërkesën për revizion të parashtruesit të paraqitur ndaj vendimit të Gjykatës së Qarkut. Gjykata Supreme, ndër të tjera, arsyetoi se kërkesa për revizion ishte e pabazuar sepse gjykatat e instancës më të ulët kishin vërtetuar drejtë dhe në mënyrë të plotë gjendjen faktike, dhe po ashtu kishin zbatuar drejtë ligjin procedural dhe material.
21. Për sa i përket pretendimeve për shkelje thelbësore të ligjit procedural, pjesa relevante e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme përcakton:

“Pretendimet e cekura në revizionin e të paditurit dhe të përfaqësuesit të tij se aktgjykimi i gjykatës së parë dhe asaj ankimore, janë marrë me shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore nga neni 354 al. 2 pika 14 e LPK-së (duhet të jetë neni 182 par. 2 pika (n) të LPK) ngase sipas vlerësimit të tyre nga dispozitivi i aktgjykimit nuk mund të vërtetohet se cilat shuma duhet t’i paguajë i padituri, sepse kemi të bëjmë me kamata duke filluar nga 9.5%, 10%, 13% dhe 14%, Gjykata Supreme e Kosovës, i vlerësoi si të pabazuara, ngase gjykata e shkallës së dytë në aktgjykimin e saj lidhur me kamatën ka precizuar se i padituri paditësit duhet t’ia paguajë kamatën prej 10% në borxhin kryesor duke filluar nga data 4.12.2007 (dita e parashtrimit të padisë) e gjer në pagesën definitive. Sipas vlerësimit të Gjykatës Supreme aktgjykimi i kundërshtuar nuk është përfshirë me këtë shkelje thelbësore të procedurës kontestimore, se dispozitivi i aktgjykimit është i qartë për t’u ekzekutuar, ndërsa caktimi i kamatës ka mbështetje në nenin 277 lidhur me nenin 399 të LMD-së. Gjykata Supreme e Kosovës si të pabazuar e vlerësoi edhe pretendimin e revizionit se aktgjykimi është i pakuptueshëm dhe kontradiktor me gjendjen faktike dhe provat e vërtetuara në procedurë, ngase sipas vlerësimit të kësaj Gjykate aktgjykimi i kundërshtuar dhe ai i gjykatës së shkallës së parë janë të kuptueshëm dhe në harmoni me provat e shqyrtuara gjatë procedurës”.

22. Për sa i përket pretendimit për kompetencën territoriale të Gjykatës Komunale në Deçan, pjesa relevante e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme përcakton:

“Pretendimin e cekur në revizionin e të paditurit se Gjykata Komunale në Deçan nuk ka qenë kompetente për vendosjen e kësaj çështjeje juridiko-civile, sepse paditësi është nga shteti i Zvicrës, i padituri është në marrëdhënie të përhershme pune në Zvicër dhe raportet kontraktuale janë krijuar po ashtu në Zvicër, Gjykata Supreme i vlerësoi si të pabazuara, ngase sipas nenit 40 të LPK-së, për gjykim në kontestet kundër qytetarit të Kosovës që banon vazhdimisht në botën e jashtme, kompetencë e përgjithshme territoriale është gjykata e vendbanimit të tij të fundit në Kosovë, ndërsa i padituri vendbanimin e ka pasur në fshatin Llukë e Epërme, Komuna e Deçanit në të cilin vend ka ndërtuar edhe hotelin “Rio De Janiero” të cilin në kontratat e cekura e ka lënë në hipotekë si mjet të sigurimit të kredisë”.

23. Për sa i përket pretendimit se gjykatat e instancës më të ulët nuk kanë pasur ekspertizë, pjesa relevante e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme përcakton:

“Pretendimi se shkeljet thelbësore konsistojnë në faktin se gjykatat e instancës më të ulët kanë luajtur rolin e ekspertit, sepse vetë kanë llogaritur konvertimin prej frangave zvicerane në euro, kjo Gjykatë e vlerësoi si të pabazuar, ngase paditësi me parashtresën e datën 19.02.2008 për precizimin e kërkesëpadisë, vetë ka kërkuar shumën e borxhit të shprehur në euro”.

24. Për sa i përket pretendimit se gjykatat e instancës më të ulët kanë bërë tejkalimin e kërkesëpadisë, pjesa relevante e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme përcakton:

“I autorizuari i të paditurit pretendon se gjykatat e instancës më të ulët kanë bërë tejkalimin e kërkesëpadisë, por nuk arsyeton asnjë fakt se në çka manifestohet tejkalimi i kërkesëpadisë, ndërsa në gjykatë nuk është e mjaftueshme konstatimi se “... një gjë e tillë mund të vërtetohet më së miri përmes shkresave të lëndës”.

25. Për sa i përket pretendimit të mungesës së vërtetësisë së kontratave, pjesa relevante e aktgjykimit përcakton:

“Gjykata Supreme e Kosovës shqyrtoi edhe pretendimin e cekur në revizionin e të paditurit se kontratat e cekura janë kontrata simulative, sepse pas tyre fshihet ndonjë kontratë mbi pastrimin e parave, për të cilën ato juridikisht nuk janë të vlefshme, por një pretendim i tillë u vlerësua si i pabazuar, ngase në rastin konkret në të gjitha këto kontrata vërtetohen detyrimet kontraktuese në mes të ndërgjyqësve, data e huazimit, shumat e huazuar në franga zvicerane, data e kthimit, kamata përkatëse, mënyra dhe afati i kthimit të borxhit, nënshkrimet e palëve ndërgjyqëse dhe legalizimi te zyra e noterit në Zvicër, prandaj sipas vlerësimit të kësaj Gjykate me të drejtë gjykatat e instancës më të ulët kanë vlerësuar se kontratat kanë formën juridike nga të cilat rrjedhin të drejtat dhe detyrimet për palës kontraktuese të bazuara në dispozitat e nenit 557, 558, 559 të LMD-së...”

Gjykata Supreme e Kosovës i vlerësoi edhe pretendimet e tjera të revizionit rreth vërtetimit të kontratave te zyra e noterit në Zvicër, kontestimin e nënshkrimeve të kontratave para noterit, dorëzimin e parashtresës në afatin joligjor, por të njëjtat kanë qenë pretendime të paraqitura edhe para gjykatave të instancës më të ulët, për të cilat pretendime ato kanë dhënë arsye të mjaftueshme në aktgjykimet e tyre, andaj kjo Gjykatë nuk e pa të nevojshme që ato të përsëriten edhe një herë, por arsyetimin e dhënë në aktgjykimet e gjykatave të instancës më të ulët e mbështetë si të drejtë e të bazuar në ligj”.

26. Sa i përket pretendimeve të masës së përkohshme, pjesa relevante e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme përcakton:

“Gjykata Supreme e Kosovës nuk shqyrtoi pretendimet e cekura në revizionin lidhur me vendimin për caktimin e masës së përkohshme sepse sipas dispozitës së nenit 228 par. 1 të LPK-së, palët mund të paraqesin revizion vetëm kundër aktvendimeve të formës së prerë me të cilat përfundon procedura e gjykatës së shkallës së dytë. Duke marrë parasysh këtë, revizioni nuk lejohet kundër vendimit për caktimin e masës së sigurisë, ngase me një vendim të tillë nuk përfundon procedura në formë të prerë. Masa e sigurimit është vendim procedural i cili mund të propozohet para inicimit dhe gjatë zhvillimit të procesit gjyqësor kontestimor si dhe pas përfundimit të tij deri sa ekzekutimi të përfundojë plotësisht”.

27. Sa i përket pretendimeve të cekura në plotësimin e revizionit, pjesa relevante e aktgjykimit përcakton:

“Gjykata Supreme e Kosovës nuk shqyrtoi as pretendimet e cekura në plotësimin e revizionit ngase të njëjtat janë paraqitur me datë 14.05.2015 ndërsa revizioni është paraqitur më 19.05.2010, çka d.m.th. se plotësimi i revizionit është paraqitur jashtë afatit ligjor”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

28. Parashtruesi i kërkesës pretendon se në rastin e tij është shkelur e drejta në pronë e garantuar me nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit 1 të Konventës.
29. Për sa i përket procedurave të zhvilluara në gjykatat e rregullta, parashtruesi i kërkesës pretendon: *“... Gjykata Supreme ka gjykuar vlerën sipas vlerësimeve paushalle dhe përkundër fakteve të cilat flisnin se borxhi i pretenduar, apo së paku një pjesë e saj duket se ishte shlyer ende pa filluar kontesti”.*
30. Gjithashtu, parashtruesi i kërkesës pretendon: *“Gjykata Supreme e Kosovës, sikurse edhe gjykatat e instancave më të ulëta, e kanë gjykuar borxhin në vlerën e të cilës janë llogaritur edhe shumat e pretenduara të huave të cilat nuk kishin arritur për pagesë në momentin e vendosjes”. Më tej, parashtruesi i kërkesës pretendon se: “Vlera e borxhit të gjykuar bazohet në disa “Marrëveshje për hua” të cilat përmbajnë dispozita të karakterit nul ...”.*
31. Për sa i përket veprimeve të gjykatave, parashtruesi i kërkesës pretendon: *“... është cenuar kualitativisht proporcionaliteti në mes masave të ndërmarra (marrja e Aktgjykimit) dhe qëllimit i cili arrihet (kthimi i borxhit), sepse vlera e paluajtshmërisë ... objektivisht është shumë më e madhe se sa vlera reale e atij borxhi ...”.*
32. Përfundimisht, parashtruesi i kërkesës pretendon se: *“... është krijuar një situatë antiligjore dhe antikushtetuese pasi paluajtshmëria ... ka kaluar në pronësi të palës kundërshtare edhe pse i njëjti nuk ka pasur asnjëherë dhe nuk ka prezencë legale në territorin e Kosovës”.*

Pranueshmëria e kërkesës

33. Gjykata së pari shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka plotësuar kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej në Ligj dhe në Rregullore të punës.
34. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, që përcakton:
- “Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.*
35. Gjykata po ashtu i referohet nenit 48 të Ligjit, i cili parasheh:
- “Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.*
36. Më tej, Gjykata merr parasysh edhe rregullin 36 (2) (d) të Rregullores së punës që specifikon:
- “Gjykata do të deklarojë një kërkesë të si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:*
- (...)*
- (d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij”.*
37. Në rastin konkret, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës shprehimisht i referohet shkeljes së nenit 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës dhe po ashtu, në substancë, ngre pretendime për shkelje të së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm.
38. Gjykata vëren se Gjykata Supreme është përgjegjbur ndaj të gjitha pretendimeve qendrore të parashtruesit sepse ka shpjeguar: (i) të drejtat dhe detyrimet e palëve kontraktuese dhe rregullsinë e kontratave (ii) kompetencën territoriale dhe lëndore të gjykatave të rregullta në këtë rast dhe (iii) çështjet e ekspertizës dhe tejkalimit të kërkesëpadisë.
39. Për sa përket pretendimit të parashtruesit për shkelje të parimit të proporcionalitetit, Gjykata vëren se procedurat e zhvilluara në gjykatat e rregullta kanë qenë të drejta dhe të paanshme, dhe për më tepër, në instancën e dytë ato kanë adresuar e precizuar edhe çështjen e kamatës së borxhit të parashtruesit. Gjykata konsideron se ky pretendim është i paqëndrueshëm sepse, nga dokumentet e dorëzuara, nuk rezulton se janë cenuar në thelb të drejtat e garantuara me Kushtetutë dhe Konventë nga ushtrimi i supozuar i zhdrejtë i parimit të proporcionalitetit.

40. Për më tepër, Gjykata vëren se parashtruesit i është mundësuar zhvillimi i procedurës bazuar në parimin e kontradiktoritetit; se ai ishte në gjendje, që gjatë fazave të ndryshme të procedurës, të nxjerrë argumente dhe dëshmi që ai i konsideroi relevante për rastin e tij; se atij i është dhënë mundësia që të kontestojë në mënyrë efektive argumentet dhe dëshmitë e paraqitura nga pala kundërshtare; dhe se të gjitha argumentet, shikuar objektivisht, që ishin relevante për zgjidhjen e rastit të tij janë dëgjuar e shqyrtuar nga gjykatat e rregullta; se arsyet faktike e ligjore ndaj vendimit të goditur ishin shtruar hollësisht; dhe se, në përputhje me rrethanat e rastit, procedurat shikuar në tërësinë e tyre ishin të drejta. (Shih, për shembull, rastin *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, [DHM], aplikacioni nr. 30544/96, Aktgjykim i 21 janarit 1999, paragrafi 29).
41. Në këtë drejtim, duhet të merret parasysh, sepse ky është burimi i shumë keqkuptimeve nga ana e parashtrueseve të kërkesës, që “drejtësia” që kërkohet me nenin 31 nuk është drejtësi “substanciale” (nacion që ndodhet në kufijtë e së drejtës dhe të etikës dhe që vetëm gjyqtari gjykues mund ta zbatojë), por drejtësi “procedurale”. Në terma praktik kjo shprehet me procedurë kontradiktore ku palët dëgjohen dhe vendosen në të njëjtat kushte para gjykatës (Shih rastin *Star Cate – Epilekta Gevmata dhe të tjerë kundër Greqisë*, kërkesa nr. 54111/07, GJEDNJ, Vendim i 6 korrikut 2010).
42. Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës vetëm numëron dhe në përgjithësi përshkruan përmbajtjen e dispozitave kushtetuese dhe të Konventës pa dëshmuar saktësisht, se si janë shkelur ato dispozita në rastin e tij siç kërkohet me nenin 48 të Ligjit.
43. Gjykata thekson se nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e faktit ose të ligjit që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta gjatë vlerësimit të provave apo zbatimit të ligjit (ligjshmëria), përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura nga Kushtetuta (kushtetutshmëria).
44. Në të vërtetë, është roli i gjykatave të rregullta që të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz kundër Spanjës* [DHM], nr. 30544/96, para. 28, Gjykata Evropiane për të Drejta të Njeriut [GJEDNJ] 1999-I).
45. Gjykata Kushtetuese rikujton se nuk është gjykatë e gjetjes së fakteve dhe se vërtetimi i drejtë dhe i plotë i gjendjes faktike është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta, ndërsa roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm që të sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumente të tjera ligjore, prandaj, nuk mund të veprojë si “gjykatë e shkallës së katërt” (Shih rastin *Akdivar kundër Turqisë*, nr. 21893/93, GJEDNJ, Aktgjykimi i 16 shtatorit 1996, para. 65, po ashtu *mutatis mutandis* në rastin KI86/11, parashtrues i kërkesës *Milaim Berisha*, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 prillit 2012).
46. Gjykata thekson se detyrë e saj është të vërtetojë nëse procedurat në gjykatat e rregullta ishin të drejta në tërësi, duke përfshirë edhe mënyrën e marrjes së

provave (Shih rastin *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr. 13071/87, Raport i Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut, i 10 korrikut 1991).

47. Fakti se parashtuesi i kërkesës nuk pajtohet me rezultatin e rastit nuk mund t'i shërbejë atij si e drejtë të ngre kërkesë të argumentueshme për shkelje të nenit 46 të Kushtetutës (Shih rastin nr. KI125/11, *Shaban Gojnovci*, Aktvendim për papranueshmëri, i 28 majit 2012, paragrafi 28).
48. Në këto rrethana, Gjykata konsideron se parashtuesi i kërkesës nuk e ka mbështetur me prova pretendimin e tij për shkelje të drejtave dhe lirive themelore të njeriut të garantuara me Kushtetutë, sepse faktet e paraqitura nga ai në asnjë mënyrë nuk tregojnë që gjykatat e rregullta i kanë mohuar atij të drejtat e garantuara me Kushtetutë.
49. Rrjedhimisht, kërkesa në baza kushtetuese, është qartazi e pabazuar dhe duhet të deklarohet e papranueshme siç përcaktohet me nenin 113.7 të Kushtetutës, parashihet me nenin 48 të Ligjit dhe siç specifikohet më tej me rregullin 36 (2) (d) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 48 të Ligjit dhe me rregullin 36 (2) (d) të Rregullores së punës, më 12 korrik 2016, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Altay Suroy

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi